

Záznam kázání Curry Blakea z třídního semináře nazvaného Divine Healing Technician
(Technik Božského uzdravování – dále již jen DHT)

CD č. 8

(překlad: Edita a Pawel Staniszewski)

Blake odpovídá na otázku: „Jak to, že když se za lidi modlím a přikazuji nemoci nebo démonům, aby od nich odešly, tak to přejde na mě a já mám ty samé symptomy, co oni měli a je pro mě těžké, se toho pak zbavit?“

Tohle špatné učení se částečně vzalo z knížky o přímluvné modlitbě, kterou napsal Reese Howell. Autor tam popisuje, že když se za lidi modlil, cítil ty samé symptomy, co měli oni a vysvětloval to tak, že tím vstupoval do jejich utrpení. Tento autor je Boží muž a vážím si ho. Nechci ho shazovat, ale tohle učení je opravdu mylné. Nazývá se „odvetou“ (angl. retaliation). Jestliže však podle Boží vůle není v pořádku, aby nemoc byla na druhých, tak nemůže být ani v pořádku, aby přeskočila na vás. Nemáme vstupovat do utrpení nebo nemoci člověka, Ježíš za to vše zaplatil. On už naše hříchy a nemoci nesl, abychom je nemuseli nést my. Nedopusťte, aby se vám tohle stávalo. Lidé někdy říkají: „Bůh možná chce, abychom s lidmi takto soucítili.“ A já řeknu: „NE!“ Lidé by neměli takové otázky, kdyby porozuměli duchovní válce. Uvedu to na příkladu. Vidíte, jak nějaký rváč bije nějakého člověka a přijdete k němu, vrazíte mu jednu do boku a řeknete, ať toho člověka nechá být. Co myslíte, že ten rváč udělá? Bude chtít zaútočit na vás! Vy jste mu dali výzvu. To se může někdy stát, že na vás ďábel takto zaútočí. Ďábel nemá žádnou autoritu, ale má schopnost, proto se vás bude snažit přesvědčit, abyste se jím nechali atakovat. Užívá k tomu náboženství tím, že se vám snaží namluvit, že je to utrpení, které Bůh chce, že je to Boží vůle. Když vás přesvědčí, že je to Boží vůle, nebudete proti tomu bojovat. Když však rozpoznáte, že je to satanský útok, tak se proti tomu budete stavět. Protože Bible říká: „Stavte se proti ďáblu a uteče od vás.“ Nebudete si namlouvat, že tím ve vás chce Bůh vyvolat s člověkem soucit. Neříkám, že při tom nemůžete něco prožít, chci jen říct, že např. já jsem nemusel přijít o svoji dceru, abych začal mít soucit s dětmi (pozn. zemřela mu tříletá dcera, o tom mluví podrobněji na jiném CD). Kdyby to tak bylo, tak by to znamenalo, že Ježíš nikdy soucit neměl, protože se nikde v Bibli nepíše, že by při uzdravování něco prožíval. A víme přeci, že soucit s lidmi měl a na základě soucitu je uzdravoval. Ježíš také uzdravoval všechny lidi a nevím, proč křesťané potřebují v každém konkrétním případě Boží vedení nebo potvrzení, jestli můžou člověka uzdravit.

Nejsem proti medicíně, ale také nejsem moc pro ni. Na špatnou diagnózu ročně umírá více lidí, než bylo obětí v celé Vietnamské válce. Našel jsem lepší způsob uzdravování. Musím bohužel říct, že doktoři se vlastně chovají v tomto ohledu podle Písma, na rozdíl od většiny kazatelů. Protože doktoři stojí proti nemocem a snaží se je vymýtit, na rozdíl od spousty kazatelů, kteří se snaží užít nemoci k vytvoření doktríny o utrpení, které je pro nás dobré, že nás přes to Bůh něco učí apod. místo, aby proti nemoci bojovali námi dostupnými duchovními zbraněmi. Sice se to v posledních letech začíná měnit, ale stále je to ještě bída. My musíme být proti nemocem, musíme být proti tomu, proti čemu byl Ježíš a musíme být pro to, pro co byl Ježíš. Ježíš nikdy nikomu nemoc nedal. Nikdy nikomu neřekl, že mu ji dal Bůh a ani neříkal, aby si nějakou nemoc někdo ponechal, protože je to pro něho dobré.

Jan 9,3: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. Musím konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den...“ Chci tady opět zdůraznit, že interpunkce není od Boha. Tak to udělal člověk a tady u toho verše to udělalo hodně velkou paseku. V originálním řeckém textu je to úplně jinak a naprosto to mění smysl. Píše se tam:

„Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, je slepý, ale aby se na něm zjevily skutky Boží, musím konat skutky toho, který mě poslal.“ Když se to čte tak, jak to rozdělil člověk, tak to vyznívá, že ten člověk byl slepý, aby ho mohl Ježíš uzdravit a vzdát tím Bohu slávu. V Indii často rodiče dítěti po narození zlámou a zdeformují nohy, aby mohlo žebrat a vydělat nějaké peníze, protože šance, že najde v životě práci je mizivá. Jakou byla vaše reakce, když jsem vám to teď řekl? Nejspíš, že je to hrůza a jak to můžou udělat. Lidé si ale neuvědomují, že z toho samého obviňují Boha, když tvrdí, že chtěl, aby se třeba dítě narodilo nemocné. Bůh dal svého Syna za lidi, kteří ho nenáviděli. Myslíte, že chce aby se lidé rodili slepí a jinak nemocní, aby je tak mohl jednoho dne uzdravit? To ztrácí smysl, protože pak to není moc na Boží slávu a svědectví o jeho dobrotě, když by lidi nemocné stvořil.

(pak čte až do verše 28)

Osopili se na něho: „Ty jsi jeho učedník, ale my jsme učedníci Mojžíšovi.“ A tady se zastavíme. To je verš, ke kterému jsem se chtěl dostat. Tady z toho je jasné, že jsou dvě skupiny lidí. Jsou lidé, kteří jsou Ježíšovi učedníci a jsou lidé, kteří jsou Mojžíšovi učedníci. Neskončilo to poté, co Ježíš zemřel a zmrtvýchvstal. Ze Skutků víme, že tam byli stále farizeové, kteří působili Pavlovi problémy. Položím vám patrně tu nejdůležitější otázku tohoto semináře. Musíte se rozhodnout, jestli chcete být Ježíšovými učedníky nebo Mojžíšovými učedníky. Nemůžete být oběma. Čí jste učedníci?

Lidé se ptají: „Jestliže nemoc není od Boha, jak mám vysvětlit Izajáše 30,26 křesťanům, kteří říkají, že Bůh nemoc posílá?“ Píše se tam: „A bude světlo bledé luny jako světlo žárného slunka a světlo slunka bude sedmkrát větší, jako světlo sedmi dnů, v den, kdy Hospodin ováže zlomeniny svého lidu a rány jemu zasazené uzdraví.“ (pozn. v anglickém překladu se doslova píše, rány, které jim dal uzdraví) Tady se ale mluví o budoucích časech a pokud to čtete v širším kontextu, tak to slovo rány je jen metafora. Tento verš znamená, že jednou v budoucnu Bůh způsobí, aby se k němu Židé navrátili a nebyli od Něho odděleni tak, jako když přišel Ježíš.

Budu mluvit o tom nejdůležitějším, co musíte v tomto semináři pochopit, jinak půjdete zpět a budete dělat věci stejným způsobem jako dříve. Pod Starou smlouvou byl člověk pod hříchem. Bůh začal smlouvu s člověkem skrze Abrahama, ale ve skutečnosti ji neuzavřel s Abrahamem, ale s Ježíšem. Bůh nechtěl čekat až na příchod Ježíše, protože nechtěl, aby lidé, kteří žili předtím, než přišel, byli ze smlouvy s Bohem vyloučeni a nebylo jim pomoci. Říkám to hodně zjednodušeně, ale byli bychom tu několik dní, kdybych šel hlouběji do teologie. Bůh vybral Abrahama, protože věřil Bohu a Ježíš byl poté v Abrahamově rodokmenu. Přes tuto smlouvu s Abrahamem začal Bůh iniciovat vztah s člověkem. Během celé Staré smlouvy se nemohl Bůh k lidem chovat tak, jak chtěl kvůli jejich hříchu. Hřích držel Boha od vztahu s člověkem, který chtěl mít. Proto za asi 300-400 let dává Mojžíšovi zákon. Musíte tomu porozumět tak, že Bůh uzavřel smlouvu s Ježíšem skrze Abrahama, ale zákon přišel až potom a byl dalo by se říct „v závorkách“ nebo „dočasný“. Zákon bylo časové období „v závorkách“. Zákon byl dán kvůli přestoupením. Když se zhřešilo, muselo přijít prokletí kvůli překročení zákona. Nejlepší na tom pro nás je, že se Ježíš stal prokletím pro nás. Pod Novou smlouvou (Novým zákonem) má Bůh možnost jednat s lidmi způsobem, jakým vždy chtěl. Pod Starou smlouvou to nešlo kvůli hříchu. V Nové smlouvě je s hříchem zúčtováno a Bůh s lidmi může jednat, jak vždy chtěl.

A teď chci, abychom se podívali na následující verše:

Mat 26,26-28: „Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: ‘Vezměte, jezte, toto jest mé tělo.’ Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: ‘Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetňuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.’“ Všimněte si kolik má Matoušovo evangelium kapitol. Má jich 28 a toto je napsáno dvě kapitoly před koncem knihy. Teprve dvě kapitoly před koncem říká, že začíná

Nová smlouva a pak už jen následuje Jeho ukřižování a vzkříšení. O Nové smlouvě se také mluví v Mk 14,23, opět dvě kapitoly před koncem Markova evangelia, a v Luk 22,19, také dvě kapitoly před koncem evangelia. Když v těchto místech mluví o Nové smlouvě, říká zde jinými slovy: „To je ratifikace nebo uvedení Nové smlouvy v platnost.“ Důvod, proč se o tom tady zmiňují je, že to znamená, že prakticky vše před Mat 26, Mk 14 a Luk 22 nebylo považováno za Novou smlouvu. Ježíš do té doby stále ještě fungoval podle Starého zákona. To člověk rozdělil Bibli na Starý a Nový zákon po knize Malachiáše. Po Malachiáši však Nová smlouva nezačala a Ježíš se podle ní neřídil. On ji pouze inicioval při večeři Páně, aby tam demonstroval, co se stane, až bude bičován a na kříži. O tom, že Jeho tělo nebylo na kříži zlámáno se jasně píše. V 1Kor 11,24 se píše: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává.“ (překládá se též „láme“) Vyskytuje se i takové učení, že se to lámání těla vztahuje na církev, ale řekněte mi, kdy byla církev pro vás lámána? To se netýká církve. Proč nemají lidé problém věřit tomu, že když mluví o své krvi, že jde doslovně o krev, kterou prolil na kříži, ale mají problém takhle doslovně přijmout i to, jak mluví o svém těle? Proč jsou lidé ohledně toho těla najednou tak „duchovní“ místo, aby přiznali, že mluví skutečně o svém těle? Kdy bylo Jeho fyzické tělo skutečně zlomeno? Při bičování na pranýři. Píše se, že Jeho ranami jste byli uzdraveni. Ježíš zaplatil za tvoje uzdravení dříve, než zaplatil za tvoje hříchy. V Žalmu 103:3 se píše: „On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje.“ A také, když Ježíš uzdravoval, často říkal, že jsou tomu dotyčnému odpuštěny hříchy. Farizeové se nad tím pohoršovali a On jim na to odpovídal: „Co na tom záleží, jestli řeknu: „Jsi uzdraven nebo odpouštějí se ti hříchy.““ Proč? Protože obě tyto věci byly zahrnuty v jednom čase. Není to však to samé. Jedno se stalo na pranýři a druhé na kříži. Ježíš nesl rány při bičování a prolil svoji krev na kříži. Lidé řeknou: „No, ale spasení je přeci mnohem důležitější než uzdravení.“ To je pravda, ale řekněte to nemocnému člověku. Samozřejmě, že spasení a věčný život je mnohem důležitější, než být jen uzdraven. Proč to lidé vůbec posuzují? Hlavní přeci je, že za obě ty věci bylo zapláceno. Představte si, že vám chce někdo dát zlaté hodinky a diamantový prsten a řekne: „Tady máš, dávám ti tyhle věci, za obě jsem zaplatil.“ Myslíš, že si vybereš jen jednu z těch dvou věcí? Ne, samozřejmě, že si vezmeš obě. Tak proč si lidé myslí, že si musí vybrat a přemýšlí, co je důležitější? Ježíš zaplatil svým životem za obě ty věci. Kdo jsi, že si myslíš, že můžeš říct: „Uzdravení se nepočítá nebo není důležité.“ Možná by sis měl uvědomit, že to nebylo jen tak, když byl Ježíš za tvoje uzdravení bičován. Děkuji Bohu za film Mela Gibsona „Umučení Krista“. Je neskutečné koho si může Bůh použít k natočení tak realistického zpodobnění toho, co se s Ježíšem dělo. Zpět k tomu, kdy začala platit Nová smlouva. Mluvili jsme o tom, že když čtete evangelia, ztotožňujete se buď s těmi nemocnými, s učedníky nebo s Ježíšem. Jediná osoba, se kterou se tam ale můžete ztotožnit je Ježíš. To je ta jediná osoba podobná vám, vy jste nové stvoření a On byl poslední Adam. První Adam byl zemský, poslední nebeský a vy jste se nenarodili ze zemského, ale z nebeského, byli jste znovuzrozeni, takže se musíte ztotožňovat s tím posledním Adamem, ne prvním.

Ted' se podíváme do 2Kor 3. kapitoly a začneme u prvního verše: „To zase začínáme sami sebe doporučovat? Či potřebujeme snad jako někdo doporučující listy k vám nebo od vás? Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst. Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí. Odvažujeme se to říci, protože důvěřujeme v Boha skrze Krista. Ne, že bychom mohli tuto způsobilost přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás; naše způsobilost je od Boha, který nás učinil způsobilými sloužit Nové smlouvě“ – tady chci zdůraznit, že to Bůh udělal ne my. Pokračuje se: „jež není založena na liteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život.“ – To je to, co dělali farizeové. Šlo jim o to, aby lidé dělali věci podle nich místo toho, aby lidem pomáhali.

Dále se píše: „Jestliže smlouva literami vytesaná do kamene sloužila smrti, a přece byla nastolena s oslňující slávou, takže synové Izraele nemohli pohlédnout na tvář Mojžíšovu pro její pomíjivou zář – oč slavnější bude služba Ducha!“ Jak silněji se ještě mohlo zdůraznit, jaký ohromný rozdíl je mezi Starou a Novou smlouvou? Kdyby ta Nová nebyla o tolik větší, nenahradila by tu Starou. Většinu křesťanů to však stále mate. Snaží se totiž, aby Stará smlouva fungovala společně s Novou. To ale nejde. Proto se jedna nazývá Stará a druhá Nová. Bůh ve Starém zákoně je samozřejmě ten samý Bůh jako v Novém, ale lidé tam jsou jiní. Bůh s lidmi ve Staré smlouvě nemohl jednat tak jako s lidmi v Nové smlouvě. To, co se s Bohem v Nové smlouvě změnilo, je způsob, jakým s námi může jednat. Písmo říká, že Bůh už s námi nejedná podle našich hříchů a přesto se většina učení o uzdravování podle starozákonního učení řídí, včetně učení o generačním prokletí. Nevěřím v generační prokletí, ale věřím v generační hřích, který je výsledkem hříchu na zemi. Zároveň to ukazuje na nesmyslnost evoluční teorie. Vše na zemi totiž degraduje a ne, že se vyvíjí k lepšímu a dokonalejšímu. Genetické nemoci se zhoršují a jestli vůbec něco, tak se stáváme hloupějšími. Máme sice více znalostí (informací), ale lidé jsou hloupější, než byli dříve. V historickém muzeu v Anglii je výstava z doby, kdy žil Abraham a ukazuje se tam, že měli v domech vodovody se studenou a teplou vodou. Podívejte, co se stalo po stvoření. Adam pojmenoval všechna zvířata, to musel být hodně chytrý. Podívejte se třeba taky na egyptské pyramidy. Lidé dnes nedovedou vysvětlit, jak mohli lidé postavit egyptské pyramidy. Máme více informací, ale jsme hloupější. Na začátku měli lidé moudrost a užívali znalostí, ale časem se lidská moudrost zmenšila a jen znalosti (informace) se zlepšily.

Dále čte verš 9. „Byla-li služba vedoucí k odsouzení slavná, oč ji převyšuje služba spravedlnosti! Ano, ona sláva vůbec nebyla slávou ve srovnání s touto slávou vše přesahující! Jestliže přišlo slavné to, co pomíjí, oč slavnější je to, co zůstává!“ – tady Pavel jasně rozlišuje mezi tím, co už není, a tím, co je věčné.

verš 12. „Když tedy máme takovou naději, smíme vystupovat s plnou otevřeností a jistotou. Nepočínáme si jako Mojžíš, který zahaloval svou tvář závojem, aby synové Izraele nespátřili konec té pomíjející záře. Avšak jejich myšlení na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení Staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu. A tak až podnes, když se čte Mojžíš, leží na jejich srdci závoj.“ Co tady Pavel píše platí i pro dnešní dobu. I dnes při čtení Starého zákona zůstává na srdcích lidí závoj. Přesto se v církvi tak často káže na Starý zákon, čímž se na lidi stále dává ten závoj, který jim brání vidět tu slávu, která je v Ježíši a v Nové smlouvě.

verš 16. „Avšak když se obrátí k Pánu je závoj odstraněn.“ Proč se církev vrací ke čtení toho, co dává člověku před oči závoj? Proč se radši nečtou listy napsané pro nás. Většina lidí netráví čas čtením epistol. Evangelia říkají, kým Ježíš byl, a to čím prošel fyzicky, ale ne moc o tom, čím prošel duchovně. Skutky ukazují, co s tím udělali apoštolové, a od Římanů dále jsou to listy pro nás. V nich se píše, co Ježíš udělal pro nás, v nás a co udělá skrze nás.

Ještě trochu odbočím a řeknu vám, že když jsem četl, co Ježíš řekl o Janu Křtiteli v Luk 7,28: „Pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší (prorok) nežli on.“ řekl jsem Bohu, že bych rád, aby mi to vysvětlil. Takové tvrzení bych totiž musel automaticky odmítnout, protože jak mohl být Jan Křtitel největším prorokem, když neučinil žádný zázrak, nesvolal oheň z nebe, nedělal dvakrát tolik zázraků jako Eliáš, nerozdělil Rudé moře. Tak jak to, že byl největším prorokem? A Bůh mi řekl: „Kdo je prorok?“ a já řekl: „No, někdo, kdo má poselství od Boha.“ Bůh: „Ale já jsem přeci neřekl, že dělal větší zázraky, ale že měl větší poselství než starozákonní proroci.“ Všichni starozákonní proroci měli stejné poselství, že Mesiáš přijde. Mějte na mysli, že Jan Křtitel je stále ještě pod Starým zákonem, čili je starozákonní prorok, protože Nová smlouva začala až po jeho smrti. Pak ale Ježíš přichází a Jan je první prorok, který přináší jinou zprávu. On už neříká „On přijde“ ale říká „On je

tady.“ To, co ho učinilo největším prorokem, bylo, že měl lepší zprávu. Potom ale přichází ještě odvážnější tvrzení v Mat 11,11, kde se píše: „Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodil z ženy, nevystoupil nikdy větší než Jak Křtitel; avšak i ten nejmenší v království nebeském je větší nežli on.“ Tady ten verš říká, že i já jsem větší než Jan Křtitel. Je to proto, že Jan nebyl počítán do království nebeského. Nikdo v té době do něho počítán nebyl. My znovuzrození se však počítáme do království a to, proč jsme větší než Jan, je proto, že my už neříkáme „Ježíš přišel.“, my říkáme „Ježíš žije v nás.“ To činí i toho nejmenšího v království Božím větším než Jan. To je ten rozdíl mezi Starým a Novým zákonem. Ježíš říká: „Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se.“ On chtěl vidět to, co vidíme my a také se píše, že starozákonní svatí „ačkoliv osvědčili svou víru, nedočkali se splnění toho, co bylo zaslíbeno, neboť Bůh, který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás“ - bez nás novozákonních svatých a ne naopak. Proč? Protože jsme se stali v Kristu dokonalými a celými. Tak proč se křesťané stále vrací do Starého zákona a snaží se žít jako třeba Eliáš? Eliáš chtěl žít jako my. Eliáš toužil, aby v něm Duch Boží přebýval a nejen na něho sestupoval. Duch Boží tenkrát jen čas od času na některé svaté sestupoval a pohyboval jimi. Proto je nesmysl, když chtějí křesťané být jako starozákonní svatí a volají k Bohu: „Ó Bože, sestup na mě a pohybuji mnou.“ Bůh přitom říká: „Já s tebou hýbu neustále, to ty se nepohybuješ společně se mnou.“ Lidé namítnou: „Já čekám na tebe Bože.“ Bůh ale říká: „Ne, to já čekám na tebe.“ Proč? Protože Bůh v tobě žije. Bůh v Korintským říká, že „my jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘ On neříká sestoupím na vás, on říká budu ve vás chodit a mluvit a budu ve vás bydlet. A jestliže já bydlím ve vás a moje slova ve vás zůstávají, můžete prosit o cokoli a stane se vám. Protože jsou Jeho slova v nás, budeme prosit o to správné ve shodě s Jeho vůlí. A Jeho vůle se nezměnila, ani se nemění z sekundy na sekundu, je sepsána v Bibli. Ježíš je tou vůlí Boží. Ježíš je dokonalou teologií. Jen se podívej na Jeho život na zemi. Jeho vůle je: uzdravujte nemocné, vyhánějte demony, křtíte mrtvé, osvobozujte zajaté, hlásejte všem evangelium. Lidé přesto mají problém s tím, jestli třeba neuzdraví toho nesprávného člověka. O to se nemáš starat.

A teď pojďme do Žid 7,11: „Kdyby služba levitských kněží, která vedla lid k poslušnosti zákona, přinesla dokonalost, nač by ještě bylo třeba ustanovovat jiného kněze podle řádu Melchisedechova, a nezůstat při kněžství podle řádu Áronova?“ Knihy Židům a Galatským byly napsány, aby ukázaly kontrast mezi Starým a Novým zákonem a službou Mojžíše a Ježíše. Říká se tady, že kdyby dokonalost přišla ze zákona, tak proč bychom potřebovali Ježíše jako velekněze? Řečeno jinými slovy: „Jestliže Bůh poslal někoho po zákonu, tak to znamená, že to je lepší a zákon se má odložit.“ Problém s některými lidmi je, že chtějí jít zpět pod zákon. Uvedu to na příkladu manipulačních technik TBN (pozn. křesťanská televize Bennyho Hinna). Používají různé techniky, jak dostat z lidí peníze. Protože se však lidé po čase stanou imunní k jejich manipulačním kázáním, musí kazatelé stále přicházet s nějakými novými a „silnějšími“ kázáními a tím přinutit lidi, aby opět hojně dávali. Nejdříve říkali, že jim máme posílat peníze, aby se nám dostalo požehnání. Na tom není nic špatného, zasévání a sklizení funguje. Oni ale říkají, že musíte zasít do dobré země, což není pravda, protože požehnání přichází, když dáváte ze srdce. Je sice hodně křesťanských televizních stanic, které manipulují a uvádí do svodu, ale i když zasejete své peníze tam, i tak budete sklízet, jestliže jste dali ze srdce. Zpět k TBN. Protože lidé začali posílat méně peněz, kazatelé se vrátili k učení o hostině a hodu beránka a kázali, že u nich musíte zasít na den židovského svátku hodu beránka/vykoupení. Tvrdili, že tak jak v tento den zasejete, tak s vámi bude Bůh po celý následující rok zacházet. Když ale nedáte své peníze správně, zastaví to vaše požehnání na celý rok. Problém s tímto (kromě toho, že je to manipulace) je, že to bylo napsáno Židům. To se nevztahuje na křesťany. Bylo to napsáno lidem pod zákonem. Jim bylo přikázáno

dodržovat tyto svátky, ale Ježíš je konec zákona pro spravedlnost všem, kteří věří. To říká Písmo. Díky tomu je Ježíš naším vykoupením. Ježíš naplnil všechny svátky, kromě slavnosti polnic (Rosh Hashanah - Židovský Nový Rok nebo Den Soudu). Bůh nás nemanipuluje do dávání. Bůh chce, abychom dávali z radostného srdce. Lidé si myslí, že se musí ptát Boha, kolik mají dát. Bible tohle neříká. Když se chcete ptát Boha, kolik máte dát, tak za prvé určitě nedáte tolik, kolik vám řekne. On by vám totiž řekl: „Dej vše a věř mi, že se ti to vrátí.“ To je to, jak Bůh přemýšlí, proto se raději neptejte, stejně byste neposlechli. Za druhé, Bible nám neříká, abychom se Boha ptali, kolik máme dát, protože Bůh řekl, že co zaseješ, to sklídíš. Když se zeptáš Boha, kolik máš dát, tak tím říkáš: „Ty Bože rozhodni kolik budu sklízet.“ Ale Bůh řekne: „Ne to ty se rozhodni, kolik chceš sklídit, ty se rozhodni kolik zaseješ.“ Lidé se snaží udělat Boha zodpovědným za to, kolik mají dát, ale Bůh říká: „Ty se rozhodni.“